

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην»· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαίστειον τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως καὶ Ἀποτεχιώσεως, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωσιν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτεχιωθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν ἀφύπνισιν αὐτήν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν»· «ἵνα καὶ ἐκποδὼν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος»· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιῶν κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

Διὰ τὴν Μετάβασιν εἰς τὸ Βατικανὸν τοῦ ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου*

*«Φαίνεται ὅτι οἱ ὅποιοι ἡμέτεροι ἔχασαν τὸν ἔλεγχον
στὰ θέματα σχέσεως μετὰ τὸν Παπισμὸν,
μὲ πρωτεργάτη στὴν Ἑλλάδα τῶν Ἀθηνῶν Χριστόδουλον.
Προβάλλει δὲ ἀβίαστα τὸ καυτὸ ἐρώτημα·
παραμένουν μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὅλοι αὐτοὶ Ὁρθόδοξοι;
Μὲ γοργὸν βᾶδην πρὸς τὸν Οἰκουμενισμό;»*

*Τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου
π. Νεκταρίου Ζιόμπολα*

ΣΤΙΣ 11 Δεκεμβρίου 2006, γύρω στὶς 9 π.μ., ἄκουσα γιὰ λίγο τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐκπομπὴ «Καλημέρα» τοῦ κ. Μάκη Παπαγεωργίου.

Συγκεκριμένα ἄκουσα τὴν συζήτηση μετὰ-ξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμου. Ὁ σύντομος λόγος των περιστράφη γύρω ἀπὸ τὸ ταξίδι τοῦ Ἀθηνῶν Χριστοδούλου στὴ Ρώμη.

Ἄκρως ὑπέρμαχος τοῦ ταξιδίου ὁ Σεβασμιώτατος, τὸ ἐχαρακτήρισε ὡς πνευματικὸ γεγονός ἱστορικῆς σημασίας. Κυρίως ἐστίασε τὸν λόγον του στὸ ὅτι μαζί μετὰ τὸ Βατικανό, ποῦ ἔχει δύναμη, ὡς ἓνα ἐνιαῖο μέτωπο καὶ μετὰ τὴν Ὁρθοδοξία, θὰ εἶναι μπορετὸ νὰ ἀκουστοῦμε στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση καὶ νὰ προωθήσουμε ζητήματα ὑπὲρ τοῦ κόσμου· ἐκεῖ ποῦ σήμερα πολλὰ καὶ μεγάλα κράτη-μέλη δὲν λαμβάνουν ὑπόψη τὴν προσφορὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ὅτι Αὐτὸς διαμόρφωσε ὅ,τι κυρίως καλὸ ἔχει καὶ ὑπάρχει στὴ Γηραῖα Ἡπειρο· καὶ ὅτι ἔχει καθῆκον ἢ σημερινὴ Χριστιανοσύνη, ὡς δυναμικὸ μέτωπο, νὰ προσφέρει καὶ κατὰ τὸ δυνατόν νὰ συντελέσει καὶ στὴ διαμόρφωση τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος κ.λπ.

Ἄκόμη –ἀπ’ ὅ,τι φυσικὰ κράτησα– τόνισε ὅτι σήμερα συμπαγῆ Ὁρθόδοξα κράτη-μέλη εἶναι ἡ Ἑλλάδα, ἡ Κύπρος καὶ ἡ Φιλανδία(!), καὶ ὅτι μὲ τὸ νέο ἔτος εἰσέρχεται ἡ Βουλγαρία καὶ ἡ Ρουμανία, ὅποτε ἡ δύναμη τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν Ε.Ε. ἐνισχύεται.

Τὸ ἐρώτημα ἐδῶ στὸ Σεβασμιώτατο καὶ ὄχι μόνο εἶναι: Ἐφόσον καὶ μὲ τὰ δύο αὐτὰ κράτη ἐνισχύεται ἡ ἐκεῖ παρουσία μας, **πρὸς τί ἡ τόση σχέση μας σήμερα μὲ τὸ Βατικανό; Καὶ γιατί νὰ πᾶμε ὡς Ἀλήθεια-Ὁρθόδοξοι στὴν Ε.Ε. μέσῳ Βατικανοῦ; Πρὸς τί ἡ τόση σπουδὴ μέσῳ Πάπα;**

Τόνισε δὲ ὁ Σεβασμιώτατος ὅτι πᾶμε, γιὰ νὰ δώσουμε καὶ ὅτι ὑπάρχουν ἐκεῖνοι στὸν ὅλο εὐρωπαϊκὸ χῶρο, ποὺ γνωρίζουν τὸ τί ἔχει ὡς γνησιότητα πίστεως νὰ προσφέρει ἡ Ὁρθοδοξία καὶ τὸ θέλουν καὶ τὸ ἀναμένουν.

Σύμφωνοι σ’ αὐτό, **ἀλλὰ γιατί μέσῳ Πάπα;** Καὶ δὲν ὑπάρχει ὁ κίνδυνος –μέσῳ Πάπα– λόγῳ μικρότητός μας νὰ μᾶς ἀφομοιώσουν καὶ νὰ μὴ ἀκουστῆ ἡ Ὁρθόδοξη πλευρά; Καὶ γιατί νὰ μὴ προτιμήσουμε νὰ εἴμεθα ἐκεῖ ὡς αὐτόνομη δύναμη καὶ ὅ,τι πετύχουμε;

* * *

ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΑ ἀμαρτωλὰ χωρὶς νὰ ἀντέχουν ὅλα αὐτὰ στὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ ὡς πρὸς τὸ ταξίδι αὐτό. Ἀπλῶς προτάσσονται πρὸς δικαιολογία τῶν σχέσεων-ἐπαφῶν μὲ τοὺς Παπικούς, προκειμένου νὰ καλύψουν τὴν μετάβαση τοῦ Προκαθημένου στὴ Ρώμη, καὶ τοῦ ὁποίου θιασῶτες εἶναι καὶ ἀρκετοὶ Μητροπολίτες.

Τονίζεται –καὶ γενικώτερα– ὅτι ἡ μετάβαση αὐτή, ποὺ εἶναι ἡ πρώτη, γίνεται διότι τάχατες ἤλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, καὶ ἰδοὺ γίνεται μὲ ἡγέτη τὸν Μακ. Χριστόδουλο.

Αὐτοῦ κατ’ ἐξοχὴν θέμα ἦτο καὶ εἶναι οἱ ξαφνικὲς σχέσεις καὶ σ’ αὐτοῦ τὸ κρανίον ἔχει «σφηνωθεί» μᾶλλον ἀπὸ τὰ νεανικά του χρόνια, ὅπως τόλμησε καὶ τόνισε στὸ ἰταλικὸ ἐκείνο περιοδικό, ποὺ ἔδωσε συνέντευξη. Αὐτὸς προέχει, εἶναι μπροστάρης καὶ μὲ τόση λαχτάρια, μανία, προθυμία καὶ σπουδὴ σπεύδει στὰ ἀγκαλιάσματα μὲ περισσὲς ἀβρότητες μὲ τοὺς Λατίνους.

Ἄλλοίμονον, ὅμως, ἂν τέτοια θέματα μὲ ἀσύλληπτη τραυματικὴ ἱστορικὴ μνήμη, καὶ ποὺ ἀφοροῦν τὴν ἀνόθευτη Πίστη μας, προσεγγίζονται *ἐπὶ ἴσοις ὁροῖς*, ἀφοῦ ἔτσι φαίνεται νὰ ὀδηγοῦν στὴν ἐντύπωση ὅτι καὶ ἐμεῖς ἔχουμε φταίξει καὶ θὰ πρέπει ἀπὸ κοινοῦ νὰ τὰ βροῦμε.

Ὡς Προκαθήμενος δὲ καὶ ταλαντοῦχος ἔλκει, ἐπηρεάζει καὶ Ἀρχιερεῖς καὶ δὴ ὅσοι τοῦ ὀφείλου χάρη, ὑποχρέωση καὶ εἶναι πολλοὶ πλέον. Ἄγνωστο δὲ ἂν ὅλοι αὐτοὶ κατὰ βάθος πιστεύουν σὲ τέτοια ἀνοίγματα μὲ τὸν Παπισμό, ἢ –προκειμένου νὰ φανοῦν ἄρεστοὶ καὶ εὐχάριστοι– ἐνεργοῦν σὲ βάρος τῆς συνειδήσεώς των.

Μὲ τὴν τόση πάντως ἀνοχὴ τῆς Ἱεραρχίας, ποῦ ταυτίζεται μὲ συνενοχίαν, ρισκάρουν προσεγγίσεις ἀκατανόητες γιὰ προγενέστερους χρόνους, ποῦ εἶναι ἄγνωστο ποῦ θὰ ὀδηγήσουν σὲ ἓνα ἔστω βάθος χρόνου, πάντα σὲ βάρος τῆς «Φίλης Ὁρθοδοξίας», ἀφοῦ ὁ ἀμαρτωλὸς Παπισμὸς δὲν ἔχει νὰ ζημιωθεί.

Ἀλήθεια πῶς καὶ γιατί φθάσαμε στὴν σημερινὴ εἰκόνα; Εἴπαμε.

* * *

Ο ΠΑΠΙΣΜΟΣ, ὁ ὁποῖος ἐκτὸς ἀπὸ τὶς τόσες οὐσιώδεις διαφορὲς μας ὡς διαπιστωμένης αἰρέσεως πλέον, ἀφενδὸς ἐμμένει νὰ ξεχνᾷ τὰ δεινὰ ποῦ ἐπέφερε, ἀφετέρου φαίνεται ὅτι ποντάρει καὶ στὴν κοσμικὴ του ἐξουσία καὶ σὲ ἐκείνη τῆς ἀριθμητικῆς του ὑπεροχῆς, κατὰ βάθος παραμένει ἀμετανόητος καὶ ἀμετακίνητος.

Σ' αὐτὸ ἐνισχύεται τὰ μέγιστα καὶ ἀπὸ τὰ ἡμέτερα ἀνοίγματα καὶ ἐπὶ ἴσοις ὅροις σχέσεις. Ἔχουν συνέπεια οἱ ἄνθρωποι ὡς πρὸς τὴν ἐμμονή τους, ἀφοῦ ἀδυνατοῦν πλέον νὰ κάνουν λόγο, νὰ συλλάβουν κἂν, τὶς πλάνες τους. Ἔχουν ὑποστῆ πώρωση καὶ παγίωση τῶν ἀτασθαλιῶν των!

Ἐνα μόνον ἀποδεικτικὸ σύγχρονο παράδειγμα ὡς πρὸς τὶς διαφορὲς μας, εἶναι οἱ ἐκεῖ ἀγιοποιήσεις κατὰ ἀπαραδέκτων γιὰ χριστιανοὺς τρόπων καὶ κριτηρίων.

Ὁ ἀποθανὼν Πάπας Ἰωάννης-Παῦλος Β' «τὰ 24 χρόνια, ποῦ εἶναι στὸ θρόνο ἔκανε 53% περισσότερες ἀπὸ αὐτὲς τῶν τελευταίων 500 ἐτῶν, καὶ εἶναι 460 ἀγιοποιήσεις... Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀγίους ὑπάρχουν ἐκεῖ καὶ οἱ Μακάριοι. Καὶ σὲ αὐτοὺς ὅσοι ἔγιναν ἐπὶ τοῦ σημερινοῦ Πάπα εἶναι περισσότεροι ἀπ' ὅλες τὶς προηγούμενες ἐποχές... Ἐπὶ Πάπα Ἰωάννη-Παύλου Β' ἔγιναν 1291 καὶ ἀκόμη ὑπάρχει μέλλον...».

Ταῦτα καὶ ἄλλα ἔγραψε ὁ δημοσιογράφος κ. Γ. Παπαθανασόπουλος στὸν «Ἐλεύθερο Τύπο» στίς 30 Ἰουνίου τοῦ 2002, ὅποτε καὶ ἀκόμη ζοῦσε ἐκεῖνος ὁ Πάπας, τὸν ὁποῖον τόσο ἐγκωμίασε καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Τίτλο τοῦ ἀρθροῦ του εἶχε: «Συγκρίσεις, Βιομηχανία

ἀγίων στὸ Βατικανὸν» καὶ ὑπότιτλο: «Τεκμήρια ἀγιότητος στὴν Ὁρθοδοξία».

Ὅποια ὄντως ἀστρονομικὴ διαφορὰ μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη! Χαίρε βάθος ἀμέτρητον!... Πῶς ποτὲ εἶναι δυνατὸν νὰ συμβεῖ κοινὸ Ποτήριο, ποῦ εὐκαίρως ἀκαίρως μὲ εὐκολία ὀμιλοῦν καὶ οἱ ἡμέτεροι;

Καὶ παραδόξως στὸ τόλμημα αὐτὸ προχωροῦν οἱ Ἑλληνες Ὁρθόδοξοι, ποῦ ἔχουν ὑποστρεῖ τὰ πάνδεινα ἀπὸ τὸν Παπισμὸ.

Βέβαια δὲν τίθεται θέμα συγχωρήσεως ἐκ μέρους μας, αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι δεδομένο, ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ προχωροῦμε σὲ τόσες ἀμεσες σχέσεις-ἀμνηστεύσεις μὲ τὴν αἵρεση, ποῦ θίγουν τὴν Πίστη μας.

Καὶ οἱ χαώδεις δογματικὲς καὶ μὴ διαφορὲς μας δὲν ὑπῆρχαν τὸ 1054· συνέβησαν στὴ χιλιετία ποῦ διέρρευσε καί, λόγω παγίων θέσεων τῶν πλέον, κατέστησαν ἀγεφύρωτες.

Πλέον θέση ἔχει ἡ δέηση «τοὺς πεπλανημένους ἐπανάγαγε καὶ σύναψον τῇ ἀγία σου καθολικῇ καὶ ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ», δηλαδὴ ἄνευ ὄρων ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ τῶν, τὸ δὲ περισσὸν ἐκ τοῦ πονηροῦ.

Συμβιβασμοὶ μὲ τὴν παπικὴν «ἐκκλησίαν», ὅπως εἶναι, δὲν εἶναι ἐφικτοί.

* * *

ΜΕΓΑΛΟ δὲ κρίμα, ποῦ δὲν τὸ συνειδητοποιοῦν οἱ ὅποιοι συνοδοιπόροι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ (εὐτυχῶς ἐλάχιστοι), ὅποτε μὲ βάση τὴν ἱστορικὴ στάση μας στὸν Παπισμὸ, ἐμφανίζονται κατώτεροι τῶν περιστάσεων.

Ἐκτὸς ἐὰν ἐμεῖς σήμερα δεχθοῦμε ὅτι ὅσοι ἀγωνίσθηκαν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, στηλιτεύοντας τὸν αἰρετικὸν Παπισμὸ –μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ πέραν τῆς δεκάδος Ἁγίων καὶ ποῦ λειτουργικὰ τοὺς τιμοῦμε, δὲν ἐνήργησαν σωστὰ καὶ ὑπεύθυνα.

Ἐμεῖς πάντως οἱ πολλοί, Κληρικοί καὶ λαϊκοί, ἀταλάντευτα μὲ αὐτοὺς τοὺς Ἁγίους εἴμεθα. Ὅσοι δὲ σήμερα σύρονται πρὸς τὸν παποκαίσαρισμό, αὐτόματα στρέφονται καὶ κατὰ τῶν ὑπερμάχων τῆς Πίστεως.

Γνωστὸ ὅτι θὰ μᾶς ψέξει ὁ Μακ. Ἀθηνῶν Χριστόδουλος. Ὅμως, αὐτὰ εἶναι λόγια πίστεως, καρδιάς καὶ γράφονται μὲ ἀγάπη.

Μπορεῖ οἱ καιροὶ νὰ ἀλλάζουν, ἀλλ' ὄχι, κύριοι, σὲ θέματα Πίστεως.

Φαίνεται ὅτι οἱ ὅποιοι ἡμέτεροι ἔχασαν τὸν ἔλεγχο στὰ θέματα σχέσεως μὲ τὸν Παπισμό, μὲ πρωτεργάτη στὴν Ἑλλάδα τὸν Ἀθηνῶν Χριστόδουλον. Προβάλλει δὲ ἀβίαστα τὸ καυτὸ ἐρώτημα· παραμένουν μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὅλοι αὐτοὶ Ὁρθόδοξοι; Μὲ γοργὸ βάδην πρὸς τὸν Οἰκουμενισμό;

Χωρὶς δὲ φανατισμό, ὑπενθυμίζεται ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια: Τίποτε, μὰ τίποτε, τὸ καλὸ καὶ δὴ χριστιανικὸ γιὰ χίλια καὶ πλέον χρόνια ὡς πρὸς τὴν στάση καὶ καθόλου συμπεριφορὰ τοῦ Παπισμοῦ πρὸς ἐμᾶς ὡς Ὁρθοδόξους ἔχει νὰ ἐπιδείξει ἡ λεγομένη Δυτικὴ «Ἐκκλησία»· ἀπεναντίας δεινά, βία, διώξεις, ἀκόμη καὶ σφαγές, ποὺ βοᾷ τὸ παρελθὸν (Κύπρο, Κρήτη, Ἅγιον Ὄρος, Πολωνία...), μὲ στόχο τὴν κυριαρχία καὶ σὲ ὀρθοδόξους χώρους.

Ἐκ τῶν πραγμάτων, λοιπόν, καὶ σύμφωνα μὲ τόσα πατερικὰ κείμενα καὶ θέσεις, δὲν πρόκειται γιὰ Ἐκκλησία-Σῶμα Χριστοῦ, ἀλλὰ γιὰ ἀχαρακτήριστες θέσεις καὶ πράξεις.

Λυπούμεθα, βέβαια, γιὰ τὸν ἐκτροχιασμὸ τῆς λεγομένης αὐτῆς «ἐκκλησίας», ἀλλὰ ἀπὸ ἀγάπη καὶ ἐνδιαφέρον πρέπει νὰ ἐμμεῖνομε ἀταλάντευτοι στὰ ὀρθόδοξα πιστεύω μας.

Τότε καὶ μόνο τότε τοὺς ἀγαπάμε, ὅταν καλοῦμε αὐτοὺς σὲ ἐπιστροφή. Ἐμεῖς δὲν κάνουμε πειράματα πρὸς ὅποια νόθευση τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον μάλιστα, μὲ τὶς δικές μας τολμηρὲς κινήσεις, οἱ Παπικοὶ ἔδωσαν *δείγμα γραφῆς*, τρόπον τινά, γιὰ ἀμοιβαῖες ὑποχωρήσεις.

* * *

ΑΥΤΟΥΣ προσεγγίζει ὁ σημερινὸς Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ φάνηκε πλέον ὅτι κάνει κατάφωρη κατάχρηση τῆς θέσεως ποὺ οἱ ὁμοίόβαθοί του Ἀρχιερεῖς τοῦ ἐμπιστεύθηκαν. Χωρὶς δὲ τὴν ἔγκριση τῆς Ἱεραρχίας μὲ μιὰ δική του ὁμάδα προχωρεῖ.

Πόσο ἔξω ἔπεσαν οἱ Ἀρχιερεῖς, καθὼς καὶ ὅλοι μας! Στὸ φινάλε αὐτὸ μεταφράζεται σὲ ἓνα εἶδος ἀπάτης καὶ τὸ θιγόμενο εἶναι ἡ

Πίστη τῶν Πατέρων μας, ποὺ ἔχυσαν καὶ αἵματα, γιὰ νὰ εἴμεθα σήμερα Ὁρθόδοξοι.

Αὐτὴ, λοιπόν, τὴν **ΚΟΡΗ-ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ**, τὴν προσεγγίζουμε σήμερα μὲ «ἐκκλησία» ἀγνώριστη μὲ ὅ,τι εἶπε καὶ ἄφησε ὁ **Δομῆτωρ Κύριος** καὶ Θεός.

* * *

ΤΕΛΟΣ, ὁ Σεβ. Ἀνθιμος τόνισε μετ' ἐμφάσεως, ὅτι πρὸς ἐπιτυχία πρέπει ὅλοι μας νὰ προσευχηθοῦμε καὶ μάλιστα στὴν Ἀθήνα νὰ γίνουν δεήσεις –καὶ ἂν καλὰ ἄκουσα– τὴν παραμονὴ ἀναχωρήσεώς του τὸ δυνατὸν καὶ ἀγρυπνίες. **Κατάντια!**...

Προφανῶς στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλες Ἱερὲς Μονές, θὰ γίνονται ἀντίθετες δεήσεις.

Τὰ λύσαμε ὅλα στὴν Ἑλλάδα καὶ μάλιστα τὸ θέμα τῶν ἐκτρώσεων, ποὺ γιὰ 20 χρόνια γίνονται πλέον ἐλεύθερα μὲ τὸν ἐγκληματικὸ νόμο, θυσιάζονται χιλιάδες ἀθῶα πλάσματα, καὶ ἀπὸ πλευρᾶς Ἐκκλησίας δὲν ἀκούστηκε φωνὴ ἐντόνου διαμαρτυρίας πρὸς πληροφόρηση τὸ τί εἶναι ὄντως ἐκτροση.

Ὅλα, λοιπόν, λυμένα. Καὶ μάλιστα τὸ ἀσίγαστο σκάνδαλο –ἱμαλαΐα– οἰκονομικὸ καὶ ἠθικὸ τοῦ Παντελεήμονα Μπεζενίτη, ποὺ κυρίως ὡς κληρικοὶ τὸ εὐρίσκομε συνεχῶς ἐμπρὸς μας μὲ εἰρωνεῖες, ὑπονοούμενα καὶ φωνασκίες, μέσα στὶς κινήσεις μας στὸν κόσμο.

Ὅλα στὴν ἄκρη καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος σπεύδει μὲ τὴν ὅποια συνουσία του «ἀγαλλομένῳ ποδι» νὰ προσθέσει καὶ ἄλλα ρήγματα στὸ Χριστεπώνυμο Πλήρωμα.

Ἄλλὰ –πῶς νὰ τὸ κάνουμε;– ὅλοι οἱ πιστοὶ Ἕλληνες σήμερα ἀποστρέφονται μετὰ βδελυγμίας τὸν παποκαίσαρισμὸ τῆς Δύσεως, ὅπως καὶ τὸν τουρκισμὸ τῆς Ἀνατολῆς.

«Καὶ ποῖος θὰ τὸ ἐπίστευεν! Οἱ Δυτικοὶ (τὸ 1922) ἠῦχοντο διὰ τὴν νίκην τῶν Τούρκων. Τὸ ἔγραφον οἱ ἴδιοι. Τὸ Βατικανόν, ἔλεγον, “δὲν ἔπαυεν εὐχόμενον ὑπὲρ τῶν Τούρκων”, διότι “ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ Βατικανοῦ προτιμότερα ἦτο ἐπάνω εἰς τὸν τροῦλλον τῆς Ἁγίας Σοφίας ἢ ἡμισέληνος παρὰ ὁ ἑλληνικὸς σταυρὸς, καὶ περισσότερον ἤξιζε δι’ αὐτοὺς ἢ μουσουλμανικὴ ἀδιανομία εἰς τὴν ἀσιατικὴν Τουρκίαν παρὰ ὁ ὀρθόδοξος φανατισμὸς”. Θλιβερόν!»

(Ἰωάννου Θ. Κολιτσάρα, «Οἱ Οὐνίται», Ἀθήναι 1959, σ. 95).

* * *

ΦΙΛΙΑ καὶ ἀγκαλιάσματα σ' αὐτούς, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων

«πολλὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἔχυσε δάκρυα, καὶ οἵτινες ἐγένοντο οἱ κακοὶ δαίμονες (οἱ πάπες) τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους»,

ὅπως κλείνει τὸν πρῶτο τόμο «Περὶ τῶν αἰτιῶν τοῦ Σχίσματος», ὁ ἅγιος Νεκτάριος.

Καὶ ἐν τούτοις, τόσο ρισκάρισμα καὶ βαρύτητα δόθηκε γιὰ ἓνα τέτοιο ταξίδι χωρὶς νὰ ὑπάρχει ἀποχρῶν λόγος, τεχνικὸ τὸ ὅλο θέμα, ἀφοῦ δὲν ὑφίσταται ἀνάγκη.

Ἄστειά δὲ τὸ ὅτι θὰ δοθοῦν καὶ κάποιοι κρίκοι ἀλύσεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου(:). Μεγάλα θέματα καὶ γιὰ ἀνάλογες ὑποδοχὲς ὡς τάχατες γεγονὸς καὶ γιὰ νὰ γίνεταί ντόρος.

Συνέβη, ὡς γνωστὸν καὶ ἡ παρέμβαση τοῦ Σεβ. Καλαβρύτων κ. Ἀμβροσίου, ἀργὰ ἔστω, πλὴν ὀρθῶς, ἀλλὰ καὶ ἀπορίας ἄξιο, ποὺ τόλμησε καὶ τόνισε, βέβαια «ὄχι γιὰ τὴν μετάβαση ἀλλὰ γιὰ τὴν μεθόδευση». Καὶ ὅτι «μὲ τὴν βιαστικὴ αὐτὴ ἐνέργεια ἐξυπηρετεῖται τὸ ἀρχιεπισκοπικὸ γόητρο, ὄχι ὅμως, καὶ τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας. Διότι στὰ τόσα ἄλλα προβλήματα, ποὺ ὑπάρχουν σήμερα θὰ προστεθεῖ κι αὐτὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀναταραχῆς».

Ἐδῶ εἴμεθα καὶ ἴδωμεν. Ἀλλὰ, Σεβ. Ἀμβρόσιε, μόνο δημοσιογραφικὰ λόγος γιὰ τὸ γόητρο τοῦ ὄντως ἀγαπητοῦ σας. Δυστυχῶς στὸ μοναχικὸ, θεολογικὸ καὶ ὄχι μόνο πλήρωμα καταπίπτει τὸ γόητρό του, καὶ ἀγνοοῦμε πόσο καὶ ἐσεῖς εὐθύνεσθε δι' αὐτό.

Ταῦτα μὲ ἀγάπη ἐγράφησαν, μόλις πρὸ αὐτοῦ τοῦ ταξιδίου.

(*) Ἐφημερ. «**Ορθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1671/5.1.2007, σελ. 4· ἀριθ. 1672/12.1.2007, σελ. 4. Ἐπιμέλ. ἡμετ. Τὸ κείμενο τοῦ π.Ν.Ζ. ἦταν σὲ ὀρισμένα σημεῖα πολὺ διαταραγμένο καὶ ἔγιναν ἐπεμβάσεις βελτιώσεως.